

— 2) På ett sätt, som ger krafter. *En k. när-
rande spis.* — 3) Verksamt. *Ell k. helande
medel.*

KRAFTKYRKA, f. 1. Underjordisk kyrka.
K-n i Lund.

Anm. Ordet kommer ej af *Kraft*, utan af grek.
ordet *Krypta*, underjordiskt hvalf.

KRAFTLÖS, a. 2. 1) Utan kraft (fysisk eller
andlig). — *Syn.* Svag, Matt, Maktlös. — 2) (lagt.)
Overksam, utan laga kraft och verkan. *Göra
lagen k. K. dom, afhandling.* — *Syn.* Se
Ogiltig.

KRAFTLÖSHET, f. 3. Egenskapen att vara
kraftlös.

KRAFTLÖST, adv. Utan kraft, utan verkan;
overksam.

KRAFTORD, n. 3. Eftertryckligt ord, ut-
tryck, yttrande.

KRAFTSOPPA, f. 1. Soppa af godt oxkött,
som långsamt och länge fått koka i blott litet
vatten.

KRAFTVUNNEN, a. 2. neutr. — *et.* (lagt.)
Laga k., som vunnit laga kraft, t. ex.: *Laga k-
elt utlag.*

KRAFTYTRING, f. 2. Yttring, företeelse
af kraft (isynn. viljans) hos en människa.

KRAFVEL, m. 2. Benämning på ett slags
fordom brukliga krigsfartyg.

KRAGE, m. 2. pl. *kragar*. 1) Den del af ett
klädesplagg, som går uppomkring halsen. *K-en
på en rock, en frack, en kappa, en skjorta.
Taga, flyga någon i k-en*, fatta honom i kragen,
för att anfälla honom. — Bildar flera samman-
sättningar, såsom: *Rock-, Frack-, Kapp-, Skjort-
krage*, m. fl. — 2) Se *Löskrage*. — 3) Vidt,
vanligen rundt stycke af kambrick o. s. v., som
fruntimmer fästa kring halsen, så att bröst och
axlar deraf betäckas. — 4) Den del på vissa slags
stöflar (*Kragstöflar*), som betäcker knäet. — 5)
Del på vissa slags handskar (*Kraghandskar*), som
går uppom handlofven. — 6) (med.) *Spanska k-en*,
venerisk sjukdom, då förhuden är så uppsvullen,
att den ej kan dragas ned öfver ollonet. — 7)
(skepp.) Målad segelduksremsa, som fästes kring
bogsprötet, kring en mast, en pump eller ror-
hufvudet, för att hindra vattnets inträngande i
fartyget.

Anm. Ordet förmodas af *Ihre* ursprungligen haf-
va betydts detsamma som Hals.

KRAGEBLOMMA, f. 1. Örtslägtet *Chrysan-
themum*.

KRAGSTEN, m. 2. (byggn. k.) En ifrån en
vägg framskjutande sten eller stock till uppbe-
rande af en balkong o. d.

KRAGSTÖFVEL, m. 2. pl. — *stöflar*. Stöf-
vel med krage (bem. 4).

KRAKE, m. 2. pl. *krakar*. 1) (egentl.) a)
Spenslig, afhuggen trädstam, svagt afqvistad, så
att den längs efter är betäckt med spetsar af
grenarna. — b) Inrättning till torkning af örter
och bönor, bestående af en ställning, hvarpå så-
dana trädstämmer äro lagda ändlånga. — 2) (fig.)
a) (prov.) Öknamn på långa och magra människor.
Rolf Krake hade deraf sitt tillnamn. — b) (fam.)
En, som duger till intet; svag stackare. Säges
äfv. allmänt i denna bem., om hästar.

KRAKE, m. 2. pl. *krakar*. Ett fabelaktigt
hafsvidunder, likt en simmande ö, som omtalas i
Pontoppidans Norska Naturalhistoria. Kallades
af Isländarne *Hafgufa*.

KRAKEL, -käl, n. 3. (fam.; t. *Krakeel*)
Träta och slagsmål.

KRAKMANDEL, m. 2. pl. — *mandlar*. Man-
del i sitt skal.

KRALLA, v. n. 1. (fam.) Gå sakta och vack-
lande, af brist på krafter. *Gubben går än
uppe och k-r. K. sig hem, bort etc.*, sakta be-
gifva sig hem, &c. *Det k-r till*, det går an. —
Krallande, n. 4.

Anm. Ordet torde egentligen vara detsamma som
Krafla, uppkomet deraf genom assimilation.

KRALLIG, a. 2. (fam.) Smått sjuklig, illa-
mående. — *Krallighet*, f. 3.

KRAM (a långt), a. 2. *K. snö*, våt och mjuk.
KRAM (a långt), n. sing. Hvarjehanda slags
varor, som tillhöra minuthandeln. (Fig. fam.)
Det är just i hans k., något som han kan, för-
står, befattar sig med.

KRAMA, v. a. 1. Trycka med handen. *K.
ens hand. K. en citron.* (Fig. fam.) *Jag skall
k. honom för omaket*, jag skall vedergälla ho-
nom det. — *K. ihjél, ihóp, i'n, sönder. K.
úr, út*, se *Urkrama, Ulkrama*. — *Kraman-
de*, n. 4.

KRAMAS, -ás, n. sing. (fam.) Se *Krimskrams*.

KRAMBAMBULI, krambambulli, n. sing.
Glödgadt brännvin med socker, smält i brännvins-
lågan.

KRAMBOD, f. 2. En kramhandlars salubod.
KRAMGODS, n. 3. Varugods, som tillhör
kramhandeln.

KRAMHANDEL, m. sing. Minuthandel med
hvarjehanda slags varor.

KRAMHANDLARE, m. 3. Minuthandlare,
som idkar kramhandel.

KRAMLA, kràmmla, f. 1. 1) Se *Klamra*. —
2) Ankar i byggnader.

KRAMNING, kràmning, f. 2. Handlingen,
då man kramar.

KRAMP, kràmpp, m. sing. (af *Krympa*)
Sjukligt kroppens tillstånd, bestående i muskler-
nas eller nervernas ofrivilliga, ofta smärtsamma
sammandragning. *K. i benen, i magen*. — *Ss.
K-stillande*.

KRAMPA, kràmppa, f. 1. 1) Litet jernan-
kar, hvarmed tvenne trån sammanhållas. — 2)
Jernstycke, med två rätvinkliga spetsar, en i
hvardera ändan, hvilka inslås i ett trä, för att i
öppningen emottaga en kolf eller regel.

KRAMPAKTIG, **KRAMPARTAD**, a. 2. Som
liknar kramp. — *Krampaktighet*, f. 3.

KRAMPDRAG, n. sing. Se *Kramp*.

KRAMPFISK, m. 2. Se *Darr-rocka*.

KRAMPFRÖ, n. sing. eller

KRAMPRÄTTIKA, f. 1. En art Rättika, i
åkrar bland korn, med gula blommor. Dess frön
tros förorsaka krampsjuka. *Raphanus Raphan-
nistrum*.

KRAMPHOSTA, f. 1. Hosta, förenad med
kramp.

KRAMPSILL, f. 2. Soltorkad sill.

KRAMPSJUKA, f. sing. Se *Dragsjuka*.

KRAMPSTILLANDE, a. 1. (med.) Som stil-
lar kramp. *K. medel*.

KRAMPSTÅL, n. sing. Ett slags med myc-
ken konst sammanlagdt stål.

KRAMSFÅGEL, kràmms --, m. 2. pl. — *få-
glar*. (t. *Krammetsvogel*) Vanlig ätbar småfågel,
såsom snöskator, sidensvansar, m. fl.

KRAMVARA, kràmvara, f. 1. Sådan slags
vara, som tillhör kramhandeln.

KRAN, m. 2. Maskin, hvarigenom svåra
tyngder lyftas, och som begagnas till att lasta
varor ur och i skepp, m. m.